

ନା

ମଣିକା ରଶୀଦ

ବଲେଛି କତ କଥା ବଲିନି କତ କିଛୁ
ଲଜ୍ଜାହୀନା ତୃପ୍ତା ନିଯେଛେ କତ ପିଛୁ

ଯେଥାନେ ଯାଇ ଆସି ଜାନି ଯେ ନଇ ଏକା
ଆମାର ସାଥେ କେ-ଗୋ ନିୟତ ଥାକୋ ସଥା?

ଏ ତୋ କଠିନ ପଥ ଏଥାନେ ମର୍ମଭୂମି
ତଥାପି କେନ ଏଲେ ଆମାର ସାଥେ ତୁମି ।

ସ୍ଵାର୍ଥ ରଚେ ଗୃହ ଜୀବନେ ଜୀବନେ
ସୁହଦ ସରେ ଯାଯ ସେ ବାରେ ପ୍ଲାବନେ

ଯୁବତୀ ଫିରେ ଚଲେ ଯୁବକ ପାଯ ବ୍ୟଥା
ଆହା! ଜଟିଲ ହ୍ୟ କତ ନା ସହଜତା

ବସନେ ବାକଲେ ସକଲେ ଢାକେ କ୍ଷୁଧା
ତା ଦେଖେ ମିଠେ ହାସେ ରିଙ୍କୁ ବସୁଧା

ତୋମାରେ ବଲେଛି ହ୍ୟତୋ ଆମି ନା
ଖୁଁଜଛୋ କାରେ ତୁମି ନିଜେଇ ଜାନ ନା

ପ୍ରବନ୍ଧନା ଏ ଆମାର ଓ ମନେ ହ୍ୟ
ତବୁ ତୋମାରେ କୀ ତା ମୁଖେ ବଲା ଯାଯ ।

ପାଇନି କୋନ କିଛୁ ଖୁଁଜେଛି ପ୍ରାଣପନ
ଶୁଦ୍ଧି କାଟା ଭରା ପୀରିତି ଉପବନ ।

ଆମାରେ ବାରେ ବାରେ ଜୋନାକୀ ଡେକେ ବଲେ
ରାତଇ ତୋ ଭାଲ ଛିଲ ଆଲୋତେ କି ପେଲେ?

ଆଲୋତେ ପ୍ରକାଶିତ ଇନି ଏବଂ ଉନି
ଆଧାରେ ଢାକା ଥାକା ନଷ୍ଟ ବିକିକିନି ।